

Кульбабська Олена,
доктор філологічних наук, професор,
Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича
(м. Чернівці, Україна)

ТЕСТОВІ ТЕХНОЛОГІЇ ОЦІНЮВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТЬОГО ВЧИТЕЛЯ-МОВНИКА

1. Упродовж останніх років (починаючи з кінця 90-х рр.) паралельно з традиційними формами контролю знань, умінь і навичок студентів-філологів особливої популярності набуло тестування – поточне, тематичне, підсумкове. Отож постала необхідність чітко визначити базові поняття. Зокрема, провідні вітчизняні методисти (О. Горошкіна, С. Караман, О. Копусь, С. Омельчук, О. Семенов та ін.) та працівники МОНУ розрізняють: **педагогічний тест** – «система паралельних завдань специфічної форми, які розташовуються за принципом зростання відповідно до складності порядку», що дає змогу якісно та ефективно встановити рівень і структуру підготовки здобувачів освіти [1, 3] і **тестове завдання** – «компоненти, з яких складається весь тест» [там само].

2. У найновіших дидактичних працях акцентовано увагу на основних ознаках тестів і тестових завдань, з-поміж яких: *валідність* – кореляція тесту з метою та вимогами оцінювання, значущість і важливість сформульованих висновків (оцінок), що їх досягли за допомогою результатів тестування; *надійність* – стійкість і точність результатів тестування, що його виконують різні групи студентів; *складність тестового завдання* – визначають за відсотком студентів, які склали його правильно; *формати тестових завдань* – структура, типи завдань, як-от: тестові завдання множинного вибору з однією правильною відповіддю; з кількома правильними відповідями; на уповіднення, із графічними позначками тощо (усього розпрацьовано й апробовано понад 40 форматів тестових завдань закритого й відкритого типів).

3. З огляду на ефективність залучення тестових технологій до оцінювання знань, умінь і навичок майбутніх учителів-словесників констатуємо переваги тестових завдань, що:

- надають викладачеві змогу динамічно визначати рівень засвоєння здобувачами вищої освіти теоретичного матеріалу й уміння використовувати його на практиці та відповідно коригувати цей рівень;

- через розв'язання тестових завдань педагог-філолог має змогу об'єктивно перевірити навчальні досягнення студентів – теоретичні (знаннєві) і практичні (формування відповідних умінь і навичок), унебезпечити від суб'єктивної думки викладача або іншого представника моніторингової групи, що забезпечує кожному учаснику рівні умови під час контролю результатів навчання;

- як порівняно нова і дієва педагогічна технологія завдання програмованого типу мотивують дослідницьку, пізнавальну й творчу діяльність бакалаврів і магістрантів, випрацьовують у них уміння зосереджувати увагу на

навчальному матеріалі з різних розділів мовознавства, обирати правильну відповідь, усувати похибки, неточності й неповноту в наведених варіантах відповідей, у визначенні лінгвістичних понять або певних тверджень;

- тестові завдання є високотехнологійними, оскільки в сучасних умовах їх розробляють за допомогою комп'ютерної техніки;

- уможлиблюють використання не лише в аудиторії, а й у процесі дистанційного навчання, що відповідає запитам сьогодення;

- потребують відносно невеликих часових ресурсів для проведення та перевірки;

- порівняно нескладні в проведенні (в методичному аспекті);

- під час аналізу типових помилок уможлиблюють компактно повторити програмовий матеріал;

- дають змогу вивільнити час для інших видів роботи на практичному занятті;

- за їхньою допомогою знімається емоційна напруженість студентів, характерна для проведення традиційних контрольних робіт.

Список використаних джерел

1. Методичні рекомендації щодо використання тестових технологій у процесі вивчення української мови в навчальних закладах (Додаток до листа МОНУ від 29.12.2006 р. № 1/9-795). *Методичні діалоги*. 2007. № 1. С. 2 – 9.

Купчанко Марина,

викладач,

Буковинський державний медичний університет

(м. Чернівці, Україна)

ОКРЕМІ СТИЛІСТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ВИРАЖЕННЯ АПЕЛЯЦІЇ В ПОЕТИЧНИХ ТВОРАХ ЛІНИ КОСТЕНКО

Серед усіх елементів мови особливу увагу мовознавців привертає звертання, яке «посідає одне з провідних місць у комунікативній співпраці адресанта й адресата і виражає високу прагматичну спрямованість на адресата, створюючи ефект його присутності» [1, 80].

Окремим аспектом дослідження апеляції (користуємось терміном М. С. Скаба. – М. К.) є з'ясування її стилістичних особливостей.

Емоційному, експресивному забарвленню звертань сприяють як «внутрішні» якості слова (лексичне значення, суфікси суб'єктивної оцінки тощо), так і «зовнішні» фактори (пояснюючі слова при номінаціях адресата мовлення, вигуки та частки, повтор звертань тощо).